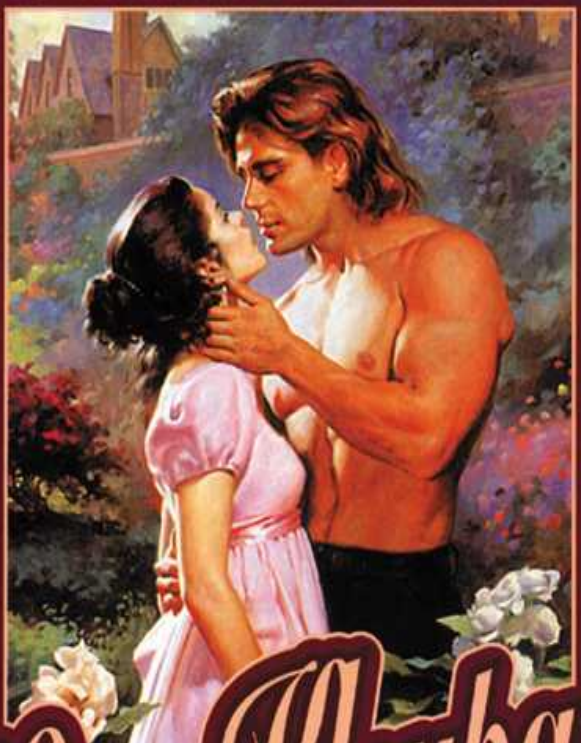

Lisa Kleypas

CIZÍ MUŽ V MÉM NÁRUČÍ

Lisa Kleypas

CIZÍ MUŽ V MÉM NÁRUČÍ

2012

DOMINO

Copyright © 1998 by Lisa Kleypas
Translation © 1999 by Viktorie Košnarová
Cover design © 1999 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu STRANGER IN MY ARMS,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 1998,
přeložila Viktorie Košnarová
Odpovědné redaktorky: Karin Lednická, Dagmar Kočí
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≋ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v červenci 2012

ISBN 978-80-7303-803-8

1

„Lady Hawksworthová, váš manžel není mrtev."

Lara se bez mrknutí zadívala na správce Jamese Younga. Věděla, že se přeslechla…, snad byl opilý, ačkoli ji nikdy předtím nenapadlo, že holduje alkoholu. Služba u současného panstva ho zřejmě vyváděla z míry. Lord a lady Hawksworthovi dříve nebo později dohnali k šílenství každého.

„Vím, že je to pro vás všechny velké překvapení," vážně pokračoval Young a soucitně se podíval na Laru: „Pro vás obzvlášť, má paní."

Kdyby zprávu přinesla méně spolehlivá osoba, Lara by to okamžitě pustila z hlavy. James Young však byl rozvážný a důvěryhodný muž a rodině Hawksworthových sloužil celá desetiletí. Po smrti Lařina manžela skvěle spravoval její vdovský důchod, třebaže přitom neměl na starosti žádné bohatství.

Arthur, lord Hawksworth, a jeho žena Janet rovněž zírali na Younga, jako kdyby pochybovali o jeho zdravém rozumu. Byl to ideální pár – plavý, štíhlý a vysoký. Měli dva syny, kteří studovali v Etonu. Vídali je málokdy, ale tím častěji o nich mluvili. Arthura a Janet totiž zajímalo jediné – jak nejlépe a nejnápadněji užívat nově nabytého bohatství a společenského postavení.

„Žvást!" vybuchl Arthur. „Jak se opovažujete vykládat takové nesmysly?! To mi okamžitě vysvětlíte!"

„Ovšem, můj pane," odpověděl Young. „Včera jsem dostal zprávu, že do Londýna připlula fregata s velmi zvláštním ces-

tujícím na palubě. Prý se nápadně podobá zesnulému hraběti." S uctivým pohledem na Laru dodal: „Prohlašuje se za lorda Hawksworth."

Arthur přetékal opovržením a nedůvěrou, jeho hubený cynický obličej prudce zčervenal a zobanovitý nos se chvěl zlostí. „Co je to za zločince a podvodníka? Hawksworth je už přes rok mrtvý. Ztroskotání u Madrasu nemohl přežít. Panebože, ta loď se přece rozlomila vejpůl! Všichni na palubě zahynuli. Snažíte se mi namluvit, že se mému synovci jako jedinému podařilo přežít? Ten člověk musí být blázen, jestli si myslí, že mu někdo uvěří."

Janet sevřela rty. „To se brzy ukáže," prohlásila ostře, uhlazujíc si cípy tmavé vandykovské krajky, která zdobila živůtek a pas její smaragdově zelené róby.

Young ignoroval opovržlivý tón rozhořčených manželů a přistoupil k vdově. Larissa seděla v pozlacené lenošce u okna a sklopenýma očima pozorovala pestrý vzor na koberci. Perský koberec, přepychový a nevkusný jako ostatně veškeré zařízení Hawksworth Hallu, zdobila vetkaná, barvami hýřící kytice v čínské váze. Špičkou obnošeného černého střevíce, která vykukovala zpod jejích smutečních šatů, roztržitě obkreslovala jeden šarlatový květ. V hlubokém zamyšlení si nevšimla, že se k ní Young přiblížil. Když si to uvědomila, narovnala se jako přistižená školačka a zvedla oči.

Larissa Crosslandová byla i v černých, ke krku upnutých jeptiškovských šatech jemná, elegantní a krásná. Tmavé hedvábné vlasy, které stále unikaly vlásenkám, i živé světle zelené oči byly zvláštní a působivé, ale jaksi odtažité. Mnozí ji obdivovali, ale nikdo ji nedobýval, nezatoužil po ní, ba ani s ní neflirtoval. Snad si tím smíškovským pohledem, pokud je to vůbec možné, držela muže od těla.

Mnoho obyvatel městečka Market Hill považovalo Laru za světici. Jiná stejně krásná a stejně vznešená žena by si pořídila nového manžela, Lara však zůstala na panství a věnovala se dobročinnosti. Svou laskavostí a soucitem zahrnovala stej-

ným dílem žebráky i šlechtice. Lady Hawksworthová nikdy o nikom neutrousila nevlídné slůvko, ani o svém manželovi, který ji opustil, ani o příbuzných, kteří pro ni měli jen pohrdání.

Vystupovala velmi důstojně, ale její průzračné zelené oči v sobě skrývaly neklid – city a myšlenky, které se neodvažovala vyslovit. Všichni říkali, že by potřebovala nového manžela, ale nikdo nevěděl o tom pravém.

A ještě že tak – pokud se nyní ukáže, že současný hrabě nezahynul, vznikla by naprosto prekérní situace.

„Nechtěl jsem vás zarmoutit, má paní," zamumlal Young omluvně. „Domníval jsem se, že zejména vás bude zajímat každá zpráva o osudu zesnulého hraběte."

„Myslíte, že je to pravda?" zachmuřila se Lara.

„Nevím," odpověděl Young opatrně, „ale vzhledem k tomu, že mrtvé tělo hraběte nebylo nalezeno, se domnívám, že jistá možnost…"

„Ovšemže to není pravda!" zařval Arthur. „Cožpak jste oba přišli o rozum?" Odstrčil Younga a položil ruku na Lařino útlé rameno, jako by ji chtěl chránit. „Jak se ten darebák opovažuje takhle trápit lady Hawksworthovou!" vykřikl a do zvolání vložil tolik falešného soucitu, kolik byl schopen.

„Jsem v pořádku," přerušila ho Lara, která při jeho doteku ztuhla a hladké čelo se jí zachmuřilo. Vymanila se ze sevření a odešla k oknu, protože chtěla uniknout z přeplácaného salonu. Jeho stěny pokrývalo křiklavě růžové hedvábí a zlacené vyřezávané lišty, v koutech stály květníky s exotickými palmami. Každou volnou plochu zaplňovala sbírka „tretek", jak tomu říkala Janet – směsice skleněných ptáčků na skleněných stromech pod skleněnými ochrannými poklopy.

„Pozor!" vykřikla Janet ostře, když se Lara širokou sukní otřela o skleněnou kulatou nádobu, stojící na mahagonové třínožce.

Lara se podívala na smutný pár zlatých rybiček, které v ní plavaly, a pak vzhlédla k Janetině špičatému úzkému obličeji.

„Neměly by být u okna," zamumlala mechanicky. „Světlo jim nedělá dobře."

Janet se pohrdavě zasmála: „No ovšem, ty víš všechno nejlíp." Lara se dovtípila, že rybičky zůstanou na místě.

S povzdechem se zadívala na krajinu kolem Hawksworth Hallu. Pozemky obklopující původně normanskou pevnost byly porostlé kaštanovými a dubovými lesíky a přetínala je široká prudká řeka, která poskytovala vodu mlýnskému náhonu a sloužila jako vodní cesta k blízkému bohatému a živému přístavu v Market Hillu.

Hejno kachen mallardek přistálo na umělém jezírku před zámkem a narušilo tak královskou plavbu párku labutí. Za jezírkem byla cesta do města a starý kamenný most, který místní obyvatelé nazývali „prokletý". Podle legendy ho postavil sám ďábel a prohlásil, že si vezme duši prvního člověka, který jej překročí. Jediný, kdo se toho odvážil, byl jakýsi předek rodu Crosslandů, který se postavil ďáblu na odpor a odmítl vydat duši. Ten na oplátku stihl rod kletbou, podle níž měli mít Crosslandové potíže s plozením mužských dědiců.

Lara té pověsti skoro věřila. V každé generaci Crosslandů se rodilo málo dětí a všichni dědicové mužského pohlaví umírali poměrně mladí. Včetně Huntera.

Přinutila se vrátit myšlenkami do přítomnosti a se smutným úsměvem se obrátila k panu Youngovi. Byl to malý hubený mužíček, vysoký přibližně jako ona. „Jestliže je ten muž opravdu můj manžel, proč se nevrátil dřív?" zeptala se klidně.

„Údajně ho dva dny po ztroskotání unášelo moře," odpověděl Young, „a pak ho vylovila rybářská loď, která plula do Kapského Města. Při ztroskotání byl raněn a ztratil paměť. Nevěděl ani, jak se jmenuje. Teprve před pár měsíci se mu paměť vrátila a okamžitě se vydal do Anglie."

Arthur nevěřícně zafuněl. „Že by nevěděl, kdo je? Takovou hloupost jsem v životě neslyšel."

„Zřejmě se takové věci stávají," opáčil správce panství. „Hovořil jsem o tom s doktorem Sladem, vaším rodinným

lékařem, a ten potvrdil, že podobné případy, třebaže nejsou časté, lékařská věda zná."

„Jak zajímavé," odfrkl Arthur. „Neříkejte, že takové pitomosti věříte, Youngu."

„Pravda vyjde najevo, ale napřed musí s tím cizincem promluvit lidé, kteří Hawkswortha dobře znali."

„Pane Youngu," vmísila se Lara, pečlivě skrývajíc zmatek, který se jí zmocnil, „vy jste mého manžela znal dlouhá léta. Byla bych vám vděčná, kdybyste zajel do Londýna a setkal se s tím člověkem. Snad to není zesnulý hrabě, ale zřejmě se ocitl v nesnázích a potřebuje pomoc. Měli bychom mu ji poskytnout."

„To jste celá vy, lady Hawksworthová," poznamenal Young. „Troufám si tvrdit, že jen málo lidí by pomohlo cizímu člověku, který se je pravděpodobně snaží podvést. Ale vy jste opravdu laskavá žena."

„To jistě," odpověděl Arthur suše. „Vdova po mém synovci je patronka žebráků, sirotků a zatoulaných psů. Je schopna rozdat všechen svůj majetek."

„A proto nemáme v úmyslu přispívat na její apanáž," dodala Janet. „Stejně by jí ty peníze protekly mezi prsty, protože na ni dokáže vyzrát i nemluvně. Všechno, co dostává, obětuje tomu mizernému sirotčinci."

Lařin obličej zaplál pobouřeným ruměncem. „Sirotci potřebují peníze více než já," řekla. „Potřebují spoustu věcí, které jim mohou poskytnout jiní, šťastnější lidé."

„Mám za úkol uchovat rodinné jmění dalším generacím," odsekl Arthur. „Nehodlám je rozházet mezi bastardy."

„Takže, s vaším svolením," zasáhl Young ve snaze odvrátit hrozící hádku, „odjedu do Londýna s doktorem Sladem, který zná hraběte od narození. Jistě dokážeme poznat, zda jsou nároky toho muže oprávněné." Usmál se na Laru a ujistil ji: „Neobávejte se, má paní, určitě vše dobře dopadne."

Lara vzápětí unikla současným Hawksworthům a odebrala se do staré hájovny na břehu vrbami lemované řeky. Byl

to pozůstatek původního alžbětinského hrázděného domu, ve kterém byli ubytováváni hosté a příbuzní. Ten před rokem vyhořel, když nedbalý návštěvník převrhl petrolejovou lampu.

Arthur a Janet usoudili, že nemá smysl dům opravovat a že přístavek je pro Laru dost dobrý. Mohla se sice obrátit na své příbuzné, kteří by jí určitě poskytli pohodlnější útočiště, nebo využít tchyniny nabídky, aby jí dělala společnici na cestách, ale nechtěla obětovat své soukromí. Raději zůstala poblíž přátel a spokojila se s tím málem, které jí strýc poskytl.

Kamenný příbytek byl tmavý a vlhký a plísňový pach neodstranilo ani nejdůkladnější drhnutí. Sluneční paprsek jen zřídka pronikl jediným úzkým oknem. Lara se pokusila zútulnit místnost přikrývkou, sešívanou z hadříků, kterou umístila na jednu stěnu, a zařízení doplnila nábytkem, jež vyhodili z Hawksworth Hallu. Křeslo u ohniště pokrýval modročervený přehoz, který upletly starší chovanky sirotčince. Na krbové římse stál dar starého muže z města, vyřezávaný dřevěný salamandr, mající zajistit bezpečí domácnosti.

Lara za sebou zavřela dveře a rozsvítila lojovou svíčku. Stála v jejím chabém kouřícím světle a najednou se roztřásla.

Hunter… žije. Nemůže to být pravda, ale pouhé pomyšlení na něco takového ji zneklidnilo. Poklekla u svého úzkého lože, zpod matrace vytáhla balíček, rozbalila ho a podívala se na zarámovaný portrét svého zesnulého manžela.

Obraz jí velkomyslně věnovali Arthur a Janet, ale Lara dobře věděla, že se tím gestem chtěli zbavit vzpomínky na bývalého držitele rodového šlechtického titulu. Původně chtěla tento dar odmítnout, ale nakonec si ho vzala jako upomínku na to, že Hunter je minulost. Jak strašně změnil její život! Až čas změkčí vzpomínky, možná pověsí portrét na zeď.

Díval se na ni vysoký mohutný muž, obklopený psy. Prst velké pravice držel na spoušti své oblíbené pušky. Byl to pohledný muž. Měl husté zlatohnědé vlasy, pronikavé tmavě hnědé oči a jeho tvář nikdy neopouštěl pohrdlivý úšklebek.

Před třemi lety odplul do Indie. Hunter byl akcionářem Východoindické společnosti a vzhledem k tomu, že měl jistý politický vliv, stal se poradcem Společnosti v Indii.

Ve skutečnosti se chtěl zařadit mezi lenivé prostopášníky, kteří si užívali v Kalkatě. Žili si jako králové v nekonečných hostinách a orgiích. Říkalo se, že taková domácnost zaměstnává nejméně stovku domorodých sluhů, kteří vyplní každé pánovo přání. Indie byla navíc loveckým rájem, oplývajícím exotickými zvířaty, což Huntera obzvlášť lákalo.

Lara si vzpomněla, jak se její manžel těšil na cestu, a smutně se usmála. Anglie ho netěšila a manželství ho zklamalo. Manželka je nezbytná přítěž, říkal Hunter. Má jediný úkol: rodit děti. Lara úkol nesplnila, což se ho hluboce dotklo. Nesnesl pomyšlení, že on, tak silný a mocný muž, nemá dědice.

Při pohledu na lože se jí sevřely útroby. Vybavila si Hunterovy noční návštěvy, jeho tělo, které ji drtilo, a nekonečné bolestivé průniky. Ohromně se jí ulevilo, když začal hledat útěchu v ložích jiných žen. Lara nikdy nepoznala tak silného a vitálního muže. Skoro uvěřila, že jako jediný přežil strašlivé ztroskotání.

Hunter byl natolik dominantní, že se Lařina duše za ty dva roky, které spolu prožili, skoro vytratila. Když odplul do Indie, zase se našla. Veškerou péči a lásku věnovala místnímu sirotčinci a jeho malým obyvatelům. Vědomí, že může být někomu užitečná, ji těšilo natolik, že kromě dětí začala navštěvovat staré a nemocné, pořádala dobročinné akce a dokonce se pokusila sjednat několik sňatků. Zpráva o Hunterově smrti ji zarmoutila, ale příliš ho nepostrádala.

A, jak si provinile přiznala, po jeho návratu netoužila.

V příštích třech dnech nedošly zprávy ani od pana Younga, ani od Hawksworthа. Lara se snažila chovat jako obvykle, ale služebnictvo z Hawksworth Hallu rozšířilo novinky po celém Market Hillu.

Jako první ji navštívila sestra Rachel, lady Lonsdaleová. Její černě lakovaná bryčka zastavila vpůli cesty k zámku a Rachelina štíhlá postava se objevila na stezce vedoucí k domku. Rachel byla Lařina mladší sestra, ale byla vyšší a tvářila se vážněji, takže působila dojmem, že je starší a dospělejší.

Měly pověst nejkrásnějších sester v Lincolnském hrabství, ale Lara věděla, že Rachel je krásnější. Měla dokonale klasické rysy: oválný obličej, velké oči, ústa jako růžové poupě a lehce zdvižený nosík. Lařin obličej byl kulatý, ústa příliš široká a tmavé rovné vlasy se nedaly zkrotit.

Láskyplně uvítala sestru na prahu. Rachel byla draze oblečená, obklopovala ji jemná fialková vůně a dozadu sčesané hnědé vlasy odhalovaly delikátní cípek na čele.

„Larisso, miláčku," zvolala poté, co se rozhlédla po místnosti. „Po tisící se tě ptám, proč se nepřestěhuješ k Terrellovi a ke mně? Máme spoustu volných pokojů a měla bys veškeré pohodlí…"

„Díky, Rachel," přitiskla ji k sobě Lara. „Nedokázala bych žít pod jednou střechou s tvým manželem. S mužem, který se k tobě chová hnusně. A jsem si jistá, že lord Lonsdale ke mně chová stejné city."

„Není tak zlý…"

„Je to prachšpatný manžel, ať říkáš co říkáš. Lord Lonsdale je sobec a jediné, co ho zajímá, je on sám."

Rachel zachmuřeně usedla ke krbu. „Někdy si myslím, že Terrell měl ze všech bytostí mužského i ženského pohlaví rád jen jedinou – lorda Hawkswortha."

„Byli si podobní jako vejce vejci," souhlasila Lara, „snad s jednou výjimkou – Hunter na mě nikdy nevztáhl ruku."

„Terrell to udělal jen jednou," protestovala Rachel. „Neměla jsem ti o tom říkat."

„Modřina na tvé tváři by mi to stejně prozradila."

Při vzpomínce na událost, která se odehrála před dvěma měsíci, se odmlčely. Lord Lonsdale tehdy v hádce udeřil Ra-

chel do tváře. Jeho úder zanechal stopy, takže trvalo několik týdnů, než se odvážila vyjít mezi lidi. Rachel mu odpustila, protože se jí omluvil a hluboce litoval své prchlivosti, a chtěla, aby mu odpustila i Lara.

Ta však nemohla odpustit muži, který ublížil její sestře, a navíc se obávala, že se to bude opakovat. Skoro si tenkrát přála, aby Hunter žil. Měl sice mnoho chyb, ale ženu by nikdy neuhodil a vysvětlil by Lonsdaleovi, že se takové věci prostě nedělají. Lonsdale by ho poslechl, protože Hunter patřil k hrstce lidí, které respektoval.

„Kvůli tomu jsem za tebou nepřišla, Larisso," řekla Rachel a láskyplně sledovala starší sestru, která se vedle ní posadila na podnožku. „Slyšela jsem o lordu Hawksworthovi. Pověz, opravdu se vrací?"

Lara zavrtěla hlavou. „Ale ne. To se jen nějaký blázen vydává v Londýně za mého manžela. Jel tam pan Young s doktorem Sladem a určitě mu zajistí místo v Bedlamu nebo v Newgate, podle toho, jestli je to šílenec, nebo zločinec."

„Takže není žádná naděje, že lord Hawksworth žije?" zeptala se Rachel, a když si na Lařině tváři přečetla odpověď, povzdechla si. „Je mi líto, že to říkám, ale v hloubi duše se mi ulevilo. Vím, že se tvé manželství nevydařilo. Přála bych ti jen samé štěstí."

„A já tobě taky," ujistila ji Lara upřímně. „Ty jsi na tom daleko hůř, než já kdy byla, Rachel. Netvrdím, že byl Hunter ideální manžel, ale vycházeli jsme spolu celkem dobře, až na…" Zarazila se a polil ji ruměnec.

O intimních věcech se jí těžko hovořilo. Byly s Rachel vychovávány velmi puritánsky. Rodiče byli sice laskaví, ale chovali se k nim s odstupem. Lara i Rachel se o tajemství pohlavního aktu dozvěděly až při svatební noci. Pro Laru to nebylo nic příjemného.

Rachel jí jako obvykle četla myšlenky.

„Ach Laro," zamumlala a začervenala se. „Lord Hawksworth se k tobě asi nechoval tak ohleduplně, jak by měl. Ujiš-

ťuji tě, že milování není tak strašné," pokračovala tišším hlasem. „Na počátku našeho manželství mi bylo s Terrellem velmi dobře. Později už to bylo jiné, ale stále vzpomínám na ty příjemné okamžiky."

„Příjemné?" užasla Lara. „Ty mě šokuješ, Rachel. Nechápu, jak se ti může líbit něco tak ponižujícího a bolestivého – nebo snad nevkusně žertuješ?"

„Copak tě lord Hawksworth nikdy něžně neobjal, nepolíbil, a ty jsi se necítila tak nějak dobře – žensky?"

Lara se ohromeně odmlčela. Nechápala, jak by mohlo být milování – tak se ten hnusný akt ironicky nazývá – příjemné a bezbolestné. „Ne," odpověděla zamyšleně. „Nevzpomínám si. Hunter si na něžná objetí a polibky nepotrpěl. Byla jsem ráda, když bylo po všem."

Rachelin obličej byl plný soucitu. „Nikdy ti neřekl, že tě miluje?"

Lara se pochmurně zasmála. „Panebože, to tedy ne. Hunter by se k ničemu takovému nepřiznal. Proč taky, když mě nemiloval?" Matně se pousmála. „Měl si vzít tamtu ženu. Myslím, že svého omylu často litoval."

„To jsi mi nikdy neřekla," zvolala Rachel. „Kdo to je?"

„Lady Carlysleová," zamumala Lara. Překvapilo ji, že i po letech vyslovila její jméno s hořkostí.

„Znáš ji? Jak vypadá?"

„Několikrát jsem se s ní setkala. Přestože se ona i Hunter chovali velmi diskrétně, bylo mi jasné, že v sobě už dávno našli zalíbení. Ona milovala stejné věci jako on – lov, jízdu na koni a koně vůbec. Nepochybně ji navštěvoval i po svatbě."

„A proč si ji tedy nevzal místo tebe?"

Lara si objala kolena a položila na ně bradu. Vlastně se nevědomky stočila do klubíčka. „Já byla o mnoho mladší, od ní už nemohl čekat dítě. Hunter chtěl dědice… Asi si myslel, že mě vychová podle svého. Snažila jsem se mu zalíbit. Naneštěstí jsem mu nedokázala poskytnout to hlavní."

„Dítě," zašeptala Rachel. Lara z jejího výrazu uhodla, že myslí na to, jak před několika měsíci sama potratila. „V tomhle směru jsme obě zklamaly, nemyslíš?"

Lara zrudla. „Ty jsi alespoň dokázala, že můžeš počít. S trochou štěstí jednoho krásného dne dítě porodíš. Já jsem vyzkoušela všechno možné – pila jsem všelijaké lektvary, radila se s astrology a podstoupila jsem směšné a zahanbující procedury – marně. Když Hunter konečně odjel do Indie, byla jsem šťastná. Usínala jsem sama a nemusela jsem se bát, že uslyším jeho kroky přede dveřmi své ložnice." Při tom pomyšlení se otřásla. „Spát s mužem se mi nelíbí. Už to nikdy neudělám."

„Chudáčku Larisso," zašeptala Rachel. „Proč jsi mi to neřekla dřív? Stále řešíš problémy jiných lidí, a na sebe zapomínáš."

„Myslíš, že by k něčemu vedlo, kdybych se ti svěřila?" křečovitě se usmála Lara.

„Kdyby bylo po mém, našla bych ti vhodnějšího manžela než byl lord Hawksworth. Otce i matku patrně okouzlilo jeho bohatství a postavení a na to, jestli se k tobě hodí, se neohlíželi."

„Ba ne," odpověděla Lara, „byla to moje chyba… Já bych pro nikoho nebyla dobrá manželka. Vůbec jsem se neměla vdávat. Nejšťastnější jsem sama."

„Moc se nám ty vdavky nevyvedly, co?" poznamenala Rachel se smutnou ironií. „Terrell je surovec a tvůj muž byl sukničkář… Pohádkoví princové se zkrátka nekonali."

„Ještě že žijeme blízko sebe," prohlásila Lara ve snaze zaplašit chmury, které visely ve vzduchu. „To je pro mě velká útěcha."

„Pro mě také," vstala Rachel a pevně ji objala. „Modlím se, abys byla šťastná, má nejdražší. Duši lorda Hawkswortha přeji věčný pokoj a tobě, ať brzy najdeš muže, který tě bude po zásluze milovat."

„Za to se prosím nemodli," polekala se Lara. „Netoužím po muži. Raději se pomodli za děti v sirotčinci, za ubohou starou

paní Lumleyovou, která ztrácí zrak, za pana Peachama, který trpí revmatismem a…“

„Ach ano, ten tvůj nekonečný seznam trpících,“ povzdechla si Rachel a láskyplně se na sestru usmála. „Dobrá, pomodlím se za ně.“

Když se Lara konečně odvážila vyjít do města, ocitla se pod palbou otázek. Kdekdo chtěl dopodrobna vědět, jak její manžel vstal z mrtvých. Přestože stále opakovala, že člověk, který se v Londýně vydává za Hawkswortha, je podvodník, obyvatelé Market Hillu si přáli uvěřit v opak.

„Mám tu čest uvítat nejšťastnější ženu v Market Hillu,“ zahlaholil sýrař ve chvíli, kdy Lara vstoupila do jeho krámu, jednoho z mnohých, které lemovaly ulici vedoucí od Maingate. Krám příjemně voněl mlékem a sýrem v kulatých bochnících a hranatých cihlách, uložených na dřevěných pultech.

Lara se slabě usmála, položila košík na pult a čekala, až do něj hokynář uloží kulatý sýr, který jednou týdně kupovala pro sirotčinec. „Opravdu jsem šťastná, pane Wilkinsi,“ odpověděla, „ale jestli máte na mysli pověsti o mém zesnulém manželovi…“

„Náramně rád vás zase uvidím jako zámeckou paní,“ přerušil ji sýrař a s dobromyslným výrazem v nosatém obličeji vložil do Lařina nákupního košíku sýr, jehož povrch byl nejprve osolen, poté zabalen do mušelínu a nakonec obalen voskem, aby zůstal vonný a vláčný.

„Děkuji,“ poděkovala odměřeně, „ale musím vás, pane Wilkinsi, varovat: je to nesmysl. Lord Hawksworth se nevrací.“

V tu chvíli vstoupily do obchodu slečny Withersové, staré panny, a při pohledu na Laru se zachvěly rozkoší. Naklonily k sobě šedovlasé hlavičky, pokryté čepci s květinami, šeptem se poradily, a pak jedna z nich přikročila k Laře a položila jí křehkou žilnatou ručku na rukáv. „Má drahá, ráno jsme se tu novinu dozvěděly. Ani vám nemůžeme vypovědět, jak nás potěšila…“

„Děkuji, ale není to pravda," protestovala Lara. „Muž, který se vydává za mého manžela, je podvodník. Hrabě by mohl přežít zkázu lodi jen zázrakem."

„Naděje umírá poslední," odtušil pan Wilkins. Za jeho zády se vynořila jeho tlustá manželka Glenda, přistoupila k pultu a strčila do Lařina koše kytičku sedmikrásek se slovy: „Jestli si někdo zaslouží zázrak, pak jste to vy."

Všichni předpokládali, že ji Hunterův návrat potěší a že to nechce zakřiknout. Lara rozpačitě poděkovala a vyšla z obchodu.

Pustila se podél řeky a rychlým krokem minula úhledný hřbitůvek a řadu obílených domků. Mířila k sirotčinci, který sídlil ve zchátralém panském domě na východním předměstí. Půvabnou stavbu z pískovce a modrých cihel, pokrytou modře glazurovanými taškami, obklopovaly duby a borovice. Mrazuvzdornou modrou glazuru na střešních taškách provedl místní hrnčíř. Jednoho krásného dne tento postup čirou náhodou objevil a přísahal, že si ho vezme do hrobu.

Celá zadýchaná rychlou chůzí a těžkým nákladem vstoupila Lara do domu. Bývalo to pěkné sídlo, ale po smrti posledního majitele se skoro rozpadlo. S pomocí darů místních měšťanů se je podařilo opravit a nyní v něm přebývaly dva tucty sirotků, hrstka učitelek a několik dalších zaměstnanců.

Při pomyšlení na obnosy, které dříve mívala k dispozici, se Laře sevřelo srdce. Co všechno by teď dokázala! Sirotčinec toho ještě tolik potřeboval! Jednou se dokonce natolik ponížila, že požádala o příspěvek Arthura a Janet, ale se zlou se potázala. Noví páni Hawksworthského panství pevně věřili, že čím dřív se sirotci naučí, že svět není růžový sad, tím lépe pro ně.

S povzdechem postavila košík na práh. Celá paže se jí tou tíhou roztřásla. Vtom zahlédla za rohem kudrnatou tmavou hlavičku. To musí být Charles, ten jedenáctiletý uličník, který si pořád koleduje o potíže.

„Ach, kéž by mi někdo pomohl odnést tento koš do kuchyně," zaprosila hlasitě a Charles se okamžitě vynořil.

„Až sem jsi to donesla sama," poznamenal nevlídně.

Lara se zadívala na jeho pihovatou modrookou tvářičku a usmála se: „No tak, Charlesi, pomoz mi a cestou mi snad prozradíš, proč dnes ráno nejsi ve třídě."

„Slečna Thorntonová mě poslala za dveře," odpověděl, zvedl víko košíku a hladově čichal k obsahu. Společnými silami se chopili koše a nesli ho síní do kuchyně. Zvuk jejich kroků tlumil prošoupaný koberec. „Nedával jsem pozor a rámusil jsem."

„Proč?"

„Já už umím počítat. Proč bych se tam měl nudit, když jsem z nich nejchytřejší?"

„Aha," odpověděla Lara a uvědomila si, že má asi pravdu. Charles byl inteligentní chlapec a potřeboval více péče, než mu škola mohla poskytnout. „Promluvím si se slečnou Thorntonovou, ale zatím se musíš chovat co nejlépe."

V kuchyni je uvítala paní Daviesová s úsměvem v kulatém obličeji, růžovém od plotny, na které se vařil velký hrnec polévky. Hnědé oči jí vzrušeně jiskřily. „Lady Hawksworthová, donesla se nám skvělá zpráva…"

„Je to nesmysl," utrhla jí Lara řeč. „Nějaký ubožák si namlouvá, nebo se nám pokouší namluvit, že je lord Hawksworth. Kdyby byl můj manžel naživu, jistě by se už dávno vrátil."

„Asi ano," odpověděla paní Daviesová zklamaně," ale byla by to pěkná romantická historka. Promiňte mi mou upřímnost, milady, ale na vdovu jste moc mladá a hezká."

Lara zavrtěla hlavou a usmála se. „Já si nestěžuji, paní Daviesová."

„Nejlíp by bylo, kdyby zůstal mrtvej," prohlásil Charles a paní Daviesová zděšeně zalapala po dechu.

„Ty ďáblíku," zvolala.

Lara se sklonila, podívala se chlapci do očí a pohladila ho po vlasech. „Pročpak jsi to řekl, Charlesi?"

„Kdyby to byl vopravdovskej hrabě, už sem nikdy nepřijdeš. Zůstaneš doma a budeš dělat, co ti poručí."

„Ba ne, Charlesi," odpověděla Lara vážně. „Ale proč si dělat starosti? Hrabě je mrtev a mrtví z hrobu nevstávají."

Lara se celá uprášená vracela na Hawksworthské panství a cestou míjela domky chudých drobných zemědělců, ukryté za ploty ze spletených větví a hlíny. Na vlnkách pod „prokletým" mostem jiskřilo slunce. Už se blížila ke svému obydlí, když tu na ni někdo zavolal. Při pohledu na svou bývalou komornou, běžící se sukněmi v hrsti od zámku, se překvapeně zastavila.

„Co to vyvádíš, Naomi," vykřikla, „vždyť si ublížíš!"

Baculatá komorná zalapala po dechu: „Lady Hawksworthová…, ach, má paní…, posílá mě pan Young… On je tu…, všichni jsou tam…, musíte hned přijít!"

Lara zmateně zamrkala. „Kdo je kde? Pan Young pro mě poslal?"

„Ano. Přivezl ho z Londýna."

„Jeho?" zašeptala Lara.

„Ano, paní. Hrabě se vrátil domů."

2

Hunter se vrátil domů, domů, domů… Ta slova bzučela Laře kolem uší jako hejno moskytů. „To nemůže být pravda," zašeptala.

Ale proč by pan Young vozil z Londýna cizího člověka? Olízla si suché rty. Vnitřek úst měla jako z pergamenu. Když promluvila, vlastní hlas jí zněl cize: „V-viděla jsi ho?"

Komorná přikývla, ale nezmohla se na slovo.

Lara se upřeně zadívala na zem a zajíkavě se zeptala: „Ty jsi mého manžela znala, Naomi. Pověz…, je to on…, ten člověk…?" Nedokončila větu a pátravě se na služebnou zadívala.

„Myslím, že ano, milady. Ba ne, jsem si tím jista."

„Ale… hrabě přece zemřel. Utopil se."

„Dovolte, abych vás doprovodila do zámku," uchopila ji Naomi za paži. „Jste celá bledá a zmatená, a taky se není co divit. Mrtví manželé se ke svým manželkám nevracejí každý den."

Lara se jí vytrhla. „Prosím…, nech mě chvíli o samotě. Až se vzpamatuju, přijdu."

„Jak si přejete, milady. Vyřídím to." Naomi se na ni ještě jednou vzrušeně a zároveň soucitně podívala a kvapně se vzdálila.

Lara vklopýtala do domku a nalila odstátou vodu do otlučeného umyvadla. Pečlivě smyla prach a pot z obličeje, zatímco se jí v hlavě splašeně honily znepokojivé myšlenky. Ještě nikdy se neocitla v tak podivné situaci. Vždycky se řídila zdravým rozumem, v zázraky nevěřila a ani o ně nestála. Zvláště o tento.

Jenomže to není zázrak, ale skutečnost, upamatovala se, když si rozpustila vlasy a snažila se je znovu stočit a upevnit do uzlu. Ruce ji neposlouchaly, takže nakonec vlásničky upustila a ty s veselým cinkotem dopadly na podlahu.

Ten člověk, který na ni čeká v Hawksworth Hallu, není Hunter. Je to nějaký cizinec, velmi mazaný cizinec, když se mu podařilo oklamat pana Younga i doktora Sladea. Lara prostě sebere síly, prohlédne si ho a pak všechny ujistí, že to není její manžel. Tím celá aféra skončí. Několikrát se zhluboka nadechla a začala si strkat sponky do vlasů hlava nehlava.

Dívala se přitom do čtvercového zrcadla z doby královny Anny a najednou si uvědomila, že se atmosféra v místnosti změnila – jakoby ztěžkla. Bylo tu tak ticho, že slyšela, jak jí tluče srdce. V zrcadle zahlédla jakýsi pohyb. Strnula. Někdo vstoupil.

S husí kůží po celém těle omráčeně sledovala, jak se v zrcadle k její tváři připojila další. Dobronzova opálený mužský obličej…, zlatohnědé krátké vlasy…, tmavě hnědé oči…, tvrdá široká ústa, která si tak dobře pamatovala. Mohutná ramena a hrudník…, vysoká postava… Vyzařovala z něho taková jistota, že jí byla v mžiku plná místnost.

Lara přestala dýchat. Chtěla utéct, křičet, omdlít, ale nedokázala se pohnout. Stál těsně za ní a převyšoval ji o hlavu a kus ramen. Zachytil její pohled v zrcadle… Barva očí byla stejná, ale… takhle se na ni nikdy nedíval. Pod jeho upřeným pohledem se zachvěla. Dívala se na ni šelma.

Celá se roztřásla, když k ní vztáhl ruce a překvapivě jemně jí začal vytahovat vlásničky z tmavé hedvábné hřívy a pokládal je na prádelník. Lara ho sledovala v zrcadle. „To nemůže být pravda," zašeptala.

„Ale já nejsem duch," odpověděl Hunterovým hlubokým a lehce ochraptělým hlasem.

Vší silou se přiměla otočit a pohlédnout na něho zpříma.

Byl štíhlejší, ale o to víc vystupovaly jeho mocné svaly. Na Angličana byl až příliš opálený a vlasy mu zezlátly jako lví hříva.

„Ne…, nevěřím," zalapala Lara po dechu. Vlastní hlas slyšela jakoby z velké dálky a srdce jí tlouklo tak prudce a rychle, až se zalykala. Konečně jí mysl zahalila milosrdná temnota. Omdlela.

Hunter ji zachytil. Byla lehoučká jako pírko. Odnesl ji k úzkému lůžku, usedl na chatrnou matraci a položil si Laru na klín. Měla zvrácenou hlavu a vysoký černý límec smutečních šatů lehce odhaloval alabastrově bílé hrdlo. Okouzleně si prohlížel její půvabný obličej. Dávno zapomněl, jak jemná a svěží může být ženská pleť.

Ústa měla měkká a trochu smutná a obličej dětsky bezmocný. Na vdovu vypadala pozoruhodně nedotčeně, téměř panensky. Strašně se mu líbila a prudce po té půvabné osůbce se smutnými ústy a malýma ručkama zatoužil. S chladností sobě vlastní se rozhodl, že bude jeho. Se vším, co k tomu patří.

Otevřela oči a vážně se na něho zadívala. Oplatil jí pohled, aniž dal najevo, co se právě odehrálo v jeho nitru, a povzbudivě se na ni usmál.

Zřejmě jeho úsměv nevzala na vědomí, jen mu bez mrknutí zírala do obličeje. Pak se jí v očích, připomínajících průzračné zelené tůňky, objevila zvláštní něha a soucit…, jako by se dívala na ztracenou duši, kterou musí zachránit. Vztáhla ruku a dotkla se jizvy, která se ztrácela ve vlasech. Z jejích prstů do něj prošlehl oheň. Tiše seděl a zhluboka dýchal. Jak se na mě může takhle dívat? ptal se sám sebe v duchu. Vždyť jsem pro ni, pokud vím, buď naprostý cizinec, nebo nenáviděný manžel.

Soucit, který se zračil v Lařiných očích, ho překvapil i vzrušil a jen s největším úsilím potlačil touhu ukrýt tvář na jejích ňadrech. Rychle ji sundal z klína a odsunul se o pár metrů.

Poprvé v životě se bál vlastních citů – on, který se vždy pyšnil železnou vůlí a sebekontrolou.

„Kdo jste?" zeptala se tiše.

„To přece víš," odtušil.

Zavrtěla hlavou, podívala se stranou a vydala se k polici, kde měla pár kousků nádobí a malou čajovou konvici. Ve

snaze uklidnit se prastarým rituálem našla balíček čaje a vzala konvici. „U-udělám trochu čaje," zakoktala. „Promluvíme si. Snad vám dokážu pomoci."

Ale ruce se jí třásly tak silně, že se šálky a talířky rozcinkaly.

Asi došla k přesvědčení, že jsem nějaký mizerný podvodník, který od ní očekává peníze, uvědomil si. Přistoupil k ní s trpkým úsměvem na tváři a sevřel její ledové ruce v horkých dlaních. Znovu se při tom dotyku sladce zachvěl. Všemi nervy cítil její drobné kosti a jemnou pokožku. Chtěl k ní být něžný, protože v něm dokázala probudit lidskost. Přál si být mužem, jakého potřebuje.

„Jsem tvůj manžel," řekl. „Vrátil jsem se."

Celá se rozechvěla a bezvýrazně na něj pohlédla.

„Neboj se," pokračoval něžně. „Jsem Hunter."

Lara se při pohledu na jeho napůl důvěrně známé a napůl docela cizí rysy zajíkavě zasmála. Tolik se Hunterovi podobal, ale přitom byl úplně jiný.

„Můj manžel je mrtev," prohlásila.

„To tedy ne," ujistil ji a v pohublé tváři mu zacukal sval.

Oběma rukama jí lehce chytil hlavu, jemně k ní přiblížil ústa a, nedbaje jejích protestů, políbil ji tak, jak ještě nebyla políbena. Lara ho uchopila za svalnatá zápěstí a snažila se vymanit. Dotek jeho rtů, zubů a jazyka ji ohromil. Konečně pustil její hlavu a přivinul ji k svalnaté hrudi. V jeho náručí se cítila bezmocná i bezpečná zároveň a do nosu jí zavanula známá vůně vzduchu, půdy a santalového dřeva.

Sklouzl rty dolů a našel citlivé místo na krku. Zhluboka se nadechl a přitiskl k ní obličej, až na tváři ucítila šimrání jeho řas. Takhle ji nikdy nikdo neobjal a neochutnal. Připadala si jako nějaké vzácné koření.

„Prosím, ne," zasténala, když se jazykem dotkl prudce tepající krční tepny.

„Vyslov mé jméno," zašeptal.

„Ne…"

„Řekni to!“ Jeho dlouhé prsty sevřely něžný pahorek jejího ňadra. Bradavka v teplé jeskyňce jeho dlaně ztuhla a dožadovala se dalšího dráždění. Nakonec se mu Lara vykroutila a prudce odskočila.

Užasle se na něj zadívala, držíc si ruku na pálícím prsu. Jen jeho přerývaný dech svědčil o tom, že stejně jako ona zápasí o klid. Tvářil se však naprosto lhostejně.

„Co si to dovolujete!“ zalapala po dechu.

„Jsi moje žena.“

„Hunter neměl líbání rád,“ konstatovala.

„Změnil jsem se.“

„Vy nejste Hunter,“ hodila po něm přes rameno a rozběhla se ke dveřím.

„Laro,“ zavolal, ale nevšímala si toho. „Laro, podívej se na tohle!“

Cosi v jeho hlase ji zarazilo, takže se na prahu neochotně obrátila.

„Na co?“ zeptala se.

„Pojď blíž!“

Váhavě se přiblížila s očima upřenýma na malý předmět, který držel v dlani. Palcem stiskl uzávěr, zdobený medailonek se otevřel a objevila se její miniatura.

„Díval jsem se na ni celé dlouhé měsíce, každý den,“ tiše přiznal. „I když jsem tě hned po ztroskotání nepoznával, věděl jsem, že patříš ke mně.“ Zavřel medailon a strčil ho do kapsy.

Lara k němu zvedla nedůvěřivý pohled. To se jí snad zdá! „Jak jste k tomu přišel?“ zašeptala.

„Sama jsi mi to dala,“ odpověděl. „V den, kdy jsem odjížděl do Indie. Nevzpomínáš si?“

Ovšemže si vzpomínala. Hunter tehdy tolik spěchal, že se skoro nerozloučil. Laře se však podařilo odtáhnout ho na poslední chvíli stranou a při té příležitosti mu věnovala svůj miniaturní portrét. Podobnou upomínku dostávali všichni manželé a milenci na cestu do ciziny, a zvláště do Indie, kde hrozila smrt na každém kroku – od divé zvěře, krvežíznivých

povstalců či nebezpečných chorob. Hunter, který se domníval, že je nesmrtelný, však radostně podstupoval jakékoli riziko.

Lařin dárek ho tehdy natolik dojal, že jí vtiskl na čelo nedbalý polibek. „To je krása," zamumlal. „Díky, Larisso." Loučení proběhlo ve znamení vzpomínek na dvouleté nešťastné manželství, na zklamání a hořkost dvou lidí, kteří si byli natolik vzdálení, že se mezi nimi nevyvinula ani stopa přátelství. Lara se o Huntera přesto bála.

„Budu se za tebe modlit," ujistila ho, ale on se jí vysmál do tváře.

„Nenamáhej se," odpověděl tenkrát. Muž, který nyní stál před ní, zřejmě četl její myšlenky.

„Patrně jsi mě neposlechla. Tvoje modlitby mě přivedly zpátky domů."

V tu chvíli Lara zesinala, protože si uvědomila, že slova na rozloučenou mohl znát jen jediný člověk. „Huntere?" zašeptala a zapotácela se.

Zachytil ji, sklonil hlavu a zadíval se na ni s otázkou v tmavých očích. „Snad mi zase neomdlíš?"

Nezmohla se na odpověď. Nechala se dovést k blízké židli a vyčerpaně se na ni svezla. Muž před ní poklekl, čímž se jejich obličeje ocitly ve stejné výši. Zasunul jí kadeř za ucho a drsnými konečky prstů objel jeho jemný tvar. „Už mi začínáš věřit?" zeptal se.

„Napřed mi musíte říct něco, co by mohl vědět jen můj manžel."

„To už jsem přece stokrát probral s Youngem a Sladem," zaprotestoval a upřel pohled na její vdovsky zahalené tělo, až se zachvěla. „Na vnitřní straně levé nohy máš černou bradavičku," odpověděl něžně, „a tmavé mateřské znaménko na pravém ňadře. A jizvu na patě. Památka na to, jak jsi se jako holčička poranila o skálu. Mám pokračovat?" usmál se, když zahlédl, jak se tváří. „Klidně popíšu barvu tvého…"

„To stačí," přerušila ho Lara, temně zčervenala a poprvé se na něho pořádně podívala: na tmavé strniště, pevnou bradu,